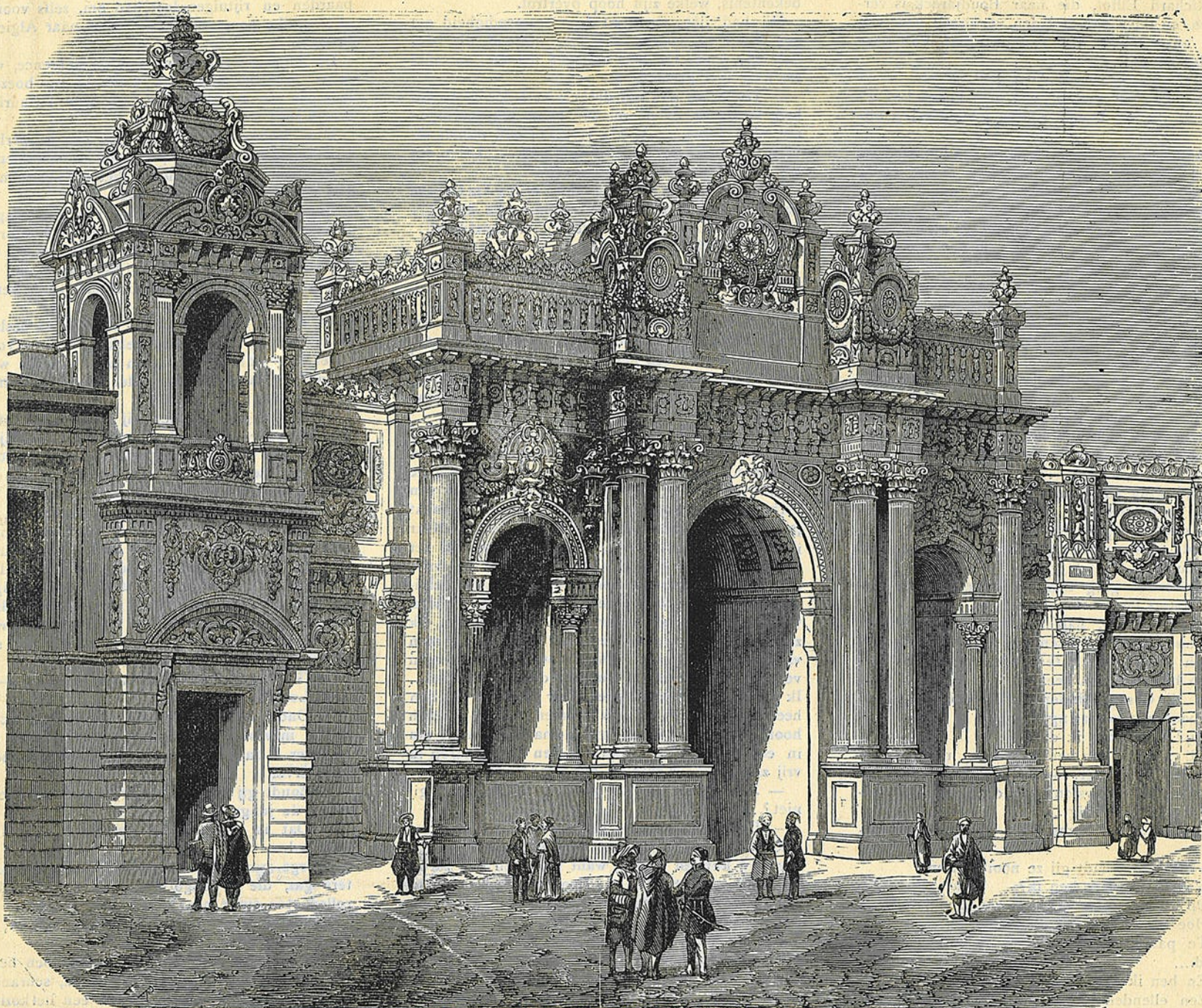

KONSTANTINOPEL. INGANG VAN HET PALEIS DES SULTANS. (Zie blz. 7.)

GEZELLIG TIJDVERDRIJF.

CHARADE N°. 15.

Mijn tweede ontstaat uit mijn eerste, terwijl mijn geheel de naam is van eene instelling van wel-dadigheid.

's Hertogenbosch.

P. C. G.

AARDRIJKSKUNDIG RAADSEL. N°. 23.

Een berg in Griekenland.

Eene stad » Rusland.

» » » Italië.

» » » Zuid-Amerika.

De eerste en de sluitletters van boven af gelezen, vormen den naam van eene zeer bekende kanaalhaven.

Hoek.

MINA.

EEN SPREEKWOORD. N°. 3.

Macht, — veerman, — boon, — kudden, — net.

Deze woorden, 25 letters vormende, geven een bekend spreekwoord te lezen.

's Hertogenbosch.

P. C. G.

OPLOSSINGEN VAN HET GEZELLIG TIJDVERDRIJF.

IN N°. 39.

LOGOGRIEF N°. 39. — SCHRIJFTAFEL.

Hart, Cijfer, Staf, EH.

N°. 40. — HEUVEL.

AARDRIJKSKUNDIG RAADSEL N°. 20.

ROTTERDAM — AMSTERDAM.

R i g

Ootmarsu

lours

l i e

R o e

Dinteloord

A andorra

Manheij

CHARADE N°. 13. — HELLEN-DOORN.

LETTERRAADSEL N°. 11. — Kruis met rozen.

IN N°. 40.

LOGOGRIEF N°. 41. — BRON.

RAADSEL N°. 34. — KLEI.

PAARDENSPRONG-RAADSEL.

Hebt gij een vaderland,

Zoo kleef niet aan een ander!

Wees Gal noch Brit —

Wees Nederlander.

NAAMRAADSEL N°. 10. —

ERNESTO ROSSI.

Eduard de Vierde.

Homeo.

Zorthumberland.

Msculus.

obylock.

Simon van Athene.

Othello.

Richard de Derde.

Ophelia.

vicinius Velutus.

maturnius.

imogen.

EENE SPREUK: Kennis is macht.

K

HER.

DoNau.

Shannon.

Mississippi.

Hooge Smilde.

Kennis is macht.

Hazerswoude.

Medemblik.

FijnAard.

VeCht.

AHr.

T

VRAGEN. 1. JAPAN. — 2. KOUDVUUR.

CHARADE N°. 11. — BIJNAAM.

Gedruckt en Uitgegeven
Ter ALGEMEENE STOOMDRUKKERIJ van
GEBROEDERS BINGER.
Warmoesstraat, bezijden de Beurs, 174, te Amsterdam.

van den rijksten bankier van Algiers op stal, — van Richard Elliot, die naar Boudjareck is vertrokken en hier van paarden verwisselt voor zijn rijtuig en geleide. Wat een paarden! Van daar dat alles vol is....

Dien ten gevolge werd Ali geleid in een kleinen stal, het gewone verblijf van een kleine koe en een ezel, die de knecht zonder plichtpleging uitdreef.

De Afrikaansche hengst, ontdaan van het zweet en het stof door een geduchte wrijving, dronk gretig een paar emmers bijna koud water, dat door een paar handen vol gerstemeel wat lijmig gemaakt was, verslond ongeveer zes kop haver en ging zich daarna op het dikke leger van stroo neêrvleien met zichtbare tevredenheid.

Toen George zich niet meer te bekommeren had omtrent het welzijn van zijn wakkeren makker, ging hij naar de eerste verdieping en keerde zachtjes terug naar de kamer naast die, waarin mevrouw Metzger rustte.

Eene half geopende deur vormde eene gemeenschap tusschen de twee vertrekken.

Het jonge mensch ging zitten in een ouden armstoel, zette zijn ellebogen op een kleine tafel, nam zijn hoofd in de handen en begon ernstig na te denken.

De tijd ging voorbij.... De morgenschemering verving de duisternis en werd op hare beurt vervangen door de opgaande zon.

Leonide was wakker geworden en slaakte een angen zucht.

De luitenant ging naar de kamer, waarin mevrouw Metzger lag.

De jonge vrouw, half overeind gezeten en de eene hand in het kussen van het bed drukkend om zich in die positie te houden, wierp een verbaasden blik om zich heen.

Toen zij George binnen zag komen, maakte zij een gebaar van verbazing en riep:

— Gij? Waar ben ik dan?

— Gij zijt op een veilige plaats, mevrouw, — antwoordde de officier. — Gij bevindt u onder de hoede van den trouwsten uwer dienaars, die u altijd en overal eerbiedigt....

— Ik herken de kamer niet, waarin ik mij bevind.

— Voor heden hadt gij ze nooit gezien.

— Nogmaals, waar ben ik?

— Op twaalf mijlen afstands van Boudjareck....

— Hoe hebt gij er mij gebracht?

— Te paard, ingeslapen, en in mijne armen rustend....

— En ben ik niet wakker geworden?

— Een ellendeling had zijne maatregelen zoo genomen, dat ontwaken onmogelijk was!

— Het komt mij voor, dat ik droom.... Wat gij daar zegt schijnt onzinnig en moet nochtans waar zijn!.... Wat is er dan toch gebeurd sedert gisteren?....

— Gij zult alles weten....

George nam een stoel en ging bij het bed zitten, waarop Leonide geheel gekleed neêrlag.

Hij vertelde kortelijk, maar zonder iets weg te laten, wat onze lezers reeds weten.

Naarmate hij vorderde in dat verhaal, werd mevrouw Metzger bleaker en voelde zij zich zwakker worden.

Toen de officier geëindigd had, richtte zij zich op nieuw op, nam zijne beide handen, welke zij tegen haar kloppend hart aandrukte, en zeide, hare vurige erkentelijkheid uitstortend:

— Ik ben u de redding verschuldigd... de eer... het leven!... Hoe u te bedanken en te beloonen, mijn eenige vriend?

— Daar mij toe te staan, dat ik mij voortdurend aan u moge toewijden, — hernam George, levendig — door mij te vergunnen, dat ik u van verre, in stilte liefhebbe... — door mij een klein deel van uwe liefhebbende, in ruil voor mijne grenzenlooze aanbidding....

— O, — riep Leonide uit, bijna onwetend meêgesleept door een opgewektheid, die sterker was dan haar wil — gij weet wel dat gij die liefde, waarvan gij een deel vraagt, geheel bezit....

Nauwelijks had de jonge vrouw die woorden uitgesproken of het speet haar het geheim van haar hart te hebben verraden.

Zij begreep, dat zij haar zoo kuische en reine ziel ongesluierd had getoond. Zij kreeg een blos van schaamte op het gelaat en verborg dit in de vouwen van het kussen.

Een stilzwijgen van een paar sekonden volgde op de onvoorzichtige bekentenis van mevrouw Metzger.

George beminde met al te innigen, al te ernstigen en al te reinen hartstocht, om er een enkel oogen-

blik aan te denken, misbruik te maken van die bekentenis, welke zijn hoop overtrof.

Hij had den moed en de grootmoedigheid om een einde te maken aan een toestand, die hem gelukkig, maar Leonide verlegen maakte, en zeide tot haar met geroerde stem:

— Laten wij aan het droevig verleden niet denken, mevrouw, en de onaangename herinneringen ter zijde laten.... Is het verleden ook onherstelbaar, de toekomst behoort ons nog.... Laten wij ons met de toekomst bezighouden.

De arme vrouw hief het hoofd op en tot George een blik richtend vol dankbaarheid, die duidelijk zeide: »Ik heb u geraden, dank!» mompelde zij:

— Wat zullen wij doen?

— Wilt gij de gedachten kennen, die mij heden nacht door het brein zijn gegaan?

— Ja.... Verberg mij niets....

De luitenant verklaarde daarna op heldere en snelle wijze, dat hij slechts rust en veiligheid voor Leonide zag in een gerechtelijke scheiding en wij zullen onze lezers niet verbazen als wij verzekeren, dat het hem niet moeielijk viel, de jonge vrouw te overtuigen.

— Ja, — zeide zij. — Gij hebt gelijk. Gij wijst mij den eenigen fatsoenlijken weg, die zich voor mij opent. Ik zal hem volgen.... Ik heb noch de kracht, noch den moed om langer een leven van vernederingen, angst en schrik te lijden. De maat is vol.... Er moet een einde aan komen.... Maar ik wil geen schandaal.... Ik schuw even als het hermelijn iedere vlek.... God behoeft er mij voor om, nu ik martelares ben, door een onvoorzichtigen stap den schijn tegen mij te maken. Dat is wellicht hoogmoed, naar deze is gewettigd. Ik zou van schaamte sterven, dat voel ik, als men van mij kon zeggen: »Die vrouw heeft haar man verlaten om hem te volgen, dien zij liefhad... Ik zal derhalve terugkeeren naar het huis van den heer Metzger en ik zal het verlaten, met opgeheven hoofde, als de rechter mij gemachtigd heeft om in een klooster te gaan tot den dag, waarop ik vrij zal zijn.... Keurt gij dat goed?

— Zeker keur ik dat goed.... Maar vreest gij niet?....

— Ik vrees niets.... — viel Leonide in de rede. — Geen enkel gevaar zou mij voor het einde van mijn slavernij kunnen treffen, want nacht en dag zal ik op mijne hoede zijn!.... Door zoo veel laagheid wijs geworden zal ik alle komplotten krachteloos weten te maken!....

Het volstrekt vertrouwen van mevrouw Metzger was mededeelzaam en George eindigde met het te deelen. Hij was overigens overtuigd dat aan de jonge vrouw zonder dralen vergund zou worden om zich terug te trekken in een klooster, als zij de zware beledigingen vertelde, welke zij had ondergaan.

Er vielen nu nog eenige punten te bespreken, die belangrijk waren met het oog op het aanstaande proces.

Op welke wijze zou zij naar Algiers en in het echtelijk domicilie terugkeeren?

In de stad terugkeeren achter op het paard van den luitenant was natuurlijk onmogelijk. Een dergelijke dwaasheid zou voldoende zijn om alle ongelijk op den kant van mevrouw Metzger te brengen.

Twee middelen deden zich voor: — of een partikulier rijtuig huren, of plaats nemen in de diligence, in de veronderstelling, wel te verstaan, dat Metzger, die er op uit kon zijn gegaan om zijn vrouw te zoeken, er zich niet in bevond.

George gaf verreweg de voorkeur aan het eerste der twee middelen van vervoer; — hij zag er dit voordeel in, dat Leonide, zich alleen bevindende, niet zou hebben te antwoorden op de lastige vragen van onbescheiden nieuwsgierigen. Hij ging uit om een rijtuig te zoeken.

Het plein overgaande zag hij den knecht der herberg en twee anderen, een armoedig gekleeden en er zeer verdacht uitzienenden jongen bij den kraag uit den stal werpen, waarin de frische paarden der diligence stonden.

— Gij komt hier om ons den haver te ontsien, ellendeling! — riep de knecht hem toe, terwijl hij zijn woorden van een laatsten stomp vergezeld deed gaan: — als wij u ooit weer te pakken krijgen, zullen wij u onder zweepslagen doen sterven!.... Nu zijt gij gewaarschuwd!.... Komaan, vooruit, en laten wij u hier niet meer zien!

De vagabond nam de vlucht zonder een woord te zeggen, maar toen hij op eenigen afstand was gekomen, keerde hij zich om en toonde de vuist aan wie hem bedreigd had.

De luitenant verliet de herberg zonder verder aan dat tafereel te denken.

Hij doorliep de kleine stad en kreeg weldra de

zekerheid, dat niet een der weinige eigenaars van paarden en rijtuigen lust had om, zelfs voor een aanzienlijke som, mevrouw Metzger naar Algiers te brengen.

De jongste aanhouding van de diligence, welke reeds vroeger door ons verhaald is, boezemde iedereen in de provincie een zeer natuurlijken schrik in.

Men droomde van niets dan van hinderlagen, van Arabische stroopers, roovers en moordenaars.

Er bleef dus nog slechts het openbare middel van vervoer, de diligence, over.

Daar zij bij het aanbreken van den dag van Blidah vertrokken was, moest zij iets voor den middag van paarden kunnen verwisselen en tegen het vallen van den avond te Algiers komen.

George kwam Leonide den uitslag zijner bemoeijingen mededeelen.

— Welnu, — zeide zij — de zaak is beslist.... Ik zal met de diligence vertrekken. Maar — voegde zij er bij — als er eens geen plaats mocht wezen, of wel de heer Metzger onder de reizigers mocht zijn, wat dan?

— In dat geval zouden wij hier blijven tot aan den avond, — hernam de luitenant. — Wij zouden de reis te paard voortzetten, in de duisternis, gelijk wij ze begonnen zijn, en wij zouden eerst scheiden bij de poort van Algiers....

— Maar de hinderlagen der bandieten?

— Die zijn niet veel meer te vrezen na het ondergaan der zon.... Des nachts liggen die lui niet op de loer, wel wetende, dat niemand dan voorbijgaat.... Dat de heer Metzger in de diligence zal zijn, acht ik bovendien niet waarschijnlijk.... Hij zal op dit oogenblik wel te Boudjareck wezen, om Richard Elliot te verplegen, als ik dien snaak niet geheel en al gewurgd heb.

— God wil den dood des zondaars niet, — hernam Leonide.

— Onder voorwaarde, dat de zondaar zich bekeert, mevrouw, — hernam de officier — en ik verzeker u dat Elliot als een onverbiddelijke schurk zal sterven!

— Zoudt gij mij een sluier kunnen bezorgen? — vroeg de jonge vrouw.

— Dat is mogelijk en gemakkelijk.... Ik ga hem halen.

George ging op nieuw uit en kocht eenige meters gaz, die de jonge vrouw om haar hoofd kon rollen, ten einde haar gelaat te verbergen.

Terugkeerende ging hij even den stal in, waar Ali zich bevond.

Het wakkere dier hinnekte blijde, toen het zijn meester zag, en strekte zijn schoonen, schrander en fijnen kop naar hem uit om een liefkozing te vragen.

Zijn zwarte huid, met zijdeachtigen weerschijs, schitterde als satijn.

Een paar uren van rust hadden alle spoor van vermoeidheid doen verdwijnen.

— Die brave makker is in staat om het geleide te volgen, — mompelde George. — Ik had daarop bijna niet durven rekenen.

Hij ging naar boven, naar Leonide, en deelde met haar een maal, dat zij beide hoog noodig hadden.

Op het oogenblik dat zij gedaan hadden, kondigde een geluid van bellen de nadering der diligence aan.

(Wordt vervolgd).

DE INGANG VAN HET PALEIS DOLMA

BATCHEE.

HET VERBLIJF VAN DEN SULTAN VAN TURKIJE.

(Zie de grav. blz. 8.)

Het paleis Dolma Batchee, het zomerverblijf van den Sultan, is een monumentaal gebouw, dat de bewondering aller vreemdelingen wekt. De uiterlijke pracht is nog gering in vergelijking met de innerlijke. Het is onmogelijk eene beschrijving daarvan te geven, daar zij eenige bladzijden zou vergen.

Onze lezers kunnen zich reeds een denkbeeld vormen van den rijkdom dier vorstelijke woning, wanneer zij dien naar den weelderigen stijl van den ingang afmeten.

Of de groote heer zich in dat gebouw thans wel op zijn gemak zal bevinden, mogen wij betwijfelen.